

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zímy v právní věci

žalobkyně

V. F., narozené dne X
bytem X

zastoupená Mgr. Martinem Elgerem, advokátem
se sídlem Vodičkova 30, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému

Magistrátu hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti

MAŠINVEST s. r. o., IČ 26906813,
se sídlem Hněvkovského 587/39a, 617 00 Brno - Komárov

zastoupené JUDr. Martinem Bohuslavem, advokátem
se sídlem Deloitte Legal s. r. o., Italská 67, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 13. 6. 2022, č. j. MHMP
993970/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 6. 2022, č. j. MHMP 993970/2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a rozhodnuto, že se potvrzuje rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odboru výstavby (dále jen „orgán prvního stupně“ nebo „stavební úřad“) ze dne 3. 6. 2021, č. j. P12 3893/2021 OVY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo vydáno dodatečné povolení pro stavbu „Vedlejší stavba na č. parcelním XA v katastrálním území X jako drobného ubytovacího zařízení s technickým zázemím pro potřeby stavby hlavní „Zdravotnické zařízení Praha – Libuš“, č. p. X v k. ú. X“ (dále také „stavba“).

Žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť to se omezuje jen na rekapitulaci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odvolací orgán k nim sice připojuje komentář, ale podle žalobkyně jde vesměs o převyprávění důvodů prvostupňového rozhodnutí, nijak nepodepřené vlastními zjištěními a myšlenkovým postupem odvolacího orgánu.
3. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí podtrhuje také konstatování odvolacího orgánu, že se v případě předmětné dodatečně povolované stavby nemělo jednat o vedlejší stavbu, aniž by odvolací orgán vysvětlil, o jakou stavbu se tedy mělo jednat. A to v situaci, kdy výrok rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně výslovně obsahuje povolení vedlejší stavby.
4. Žalobkyně namítala, že nikdy nedala souhlas k tomu, aby stavba byla opřena o sousední stavbu v jejím vlastnictví. Zejména ne pro to, aby oplechování střechy stavby bylo pevně přibito do zdi jejího domu. Žalobkyně rovněž namítala, že vodorovné izolace stavby proti zemní vlhkosti jsou umístěny o 28 centimetrů výše, než izolace jejího domu, a dále poukázala na znalecký posudek zpracovaný v roce 1996, který došel k závěru, že v hraniční zdi je vlhkost zdiva cca čtyřikrát vyšší, než ve zdech nesousedících. Podle žalobkyně se mezi oběma stavbami nenachází tzv. dilatační mezera (vyplněná vodou nepropustným extrudovaným polystyrenem), která je uvedena v projektové dokumentaci, a výsledkem je vlhkost na stěně jejího domu. Současně uvedla, že extrudovaný polystyren v době výstavby (v letech 1992-1993) nebyl v České republice vyráběn ani užíván.
5. Žalobkyně má za to, že správný postup ve správním řízení by byl ověřit dokumentaci předloženou stavebníkem např. právě znaleckým posudkem nebo odborně provedeným místním šetřením.
6. Dále se žalobkyně vyjádřila k o otázce zabudování luxferového otvoru o rozměrech 120 krát 120 centimetrů ve stěně jejího domu, který byl stavbou zakryt. Odvolací orgán jej označil za stěnu. Podle žalobkyně však zcela pomíjí, že tyto otvory byly do domů zabudovávány proto, aby zajistily vnitřní světlost. Přilepením stavby na tento otvor pak trpí světlost interiérů v domě žalobkyně
7. Žalobkyně v odvolání - a rovněž v předchozím řízení - upozorňovala, že stavba byla původně postavena na základě povolení rekonstrukce plechové kolny, která stála cca jeden metr od společné hranice a zchátralého plotu, nepovoleně však vznikla zcela jiná stavba bez stavebního povolení, totiž stavba se zastavěnou plochou cca 120 metrů čtverečních na pozemku přibližně o rozloze 139 metrů čtverečních („m²“). Žalobkyně poukázala na zjevný nesoulad mezi tím, co ve skutečnosti bylo postaveno jako doplňková stavba, na

pozemku a v území, které doplňkové stavby v takovém rozsahu nedimenzuje (např. na rozdíl od garáží, kolen a jiných případných doplňkových staveb k rodinným domům).

8. Žalobkyně má za to, že ani toto posouzení není správné, protože odhlíží od zjevného zneužití práva stavebníkem, který nejprve pod záminkou rekonstrukce kolny postavil zcela jinou stavbu, určenou k jiným účelům. Od samého začátku byla stavba stavebním úřadem posuzována jako stavba drobná do 16 m², a když na tuto skutečnost žalobkyně reagovala konstatováním v odvolání, že referent Šnajdr nerozezná 16 m² od skutečných 120 m², podal na žalobkyni na Policii ČR trestní oznámení pro pomluvu. Ta byla nucena podat na policii vysvětlení a poté bylo trestní oznámení odloženo.
9. V roce 2017 byla stavebníkem podána žaloba na žalobkyni ve věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 4, č. j. 41C 155/2017, šlo o žalobu o odstranění neoprávněných stavebních úprav a o vyklizení pozemku. Tato žaloba byla postavena na nepravdivých argumentech a skutečnostech a dále na technických nesprávnostech, a ještě před prvním jednáním byla vzata zpět. Žalobkyně se tím však cítila být zstrašována.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný uvedl relevantní ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavebního zákona*“), ze kterých vyplývá, že označení stavby hlavní a vedlejší je určeno pro jednotlivé stavební objekty v souboru staveb, který je jako jeden stavební záměr předmětem jediného - společného - řízení, a nikoli pro jednotlivé stavby řešené v různých řízeních, byť by se jednalo např. o stavby na pozemcích jednoho vlastníka nebo o stavby, které se prostorově nebo provozně doplňují.
11. Žalovaný dále sdělil, že stavebník může svou stavbu označit v podstatě libovolným názvem podle dokumentace. V žádosti byl název předmětné stavby „*Vedlejší stavba na č. parc. XA k. ú. X jako drobného ubytovacího zařízení s technickým zázemím pro potřeby stavby hlavní „Zdravotnické zařízení Praha – Libuš,“ č. p. X v k. ú. X*“. Podle názoru žalovaného stavební úřad nepochybil, jestliže ve výroku rozhodnutí označil stavbu podle jejího názvu, přitom však zároveň uvedl její druh a účel, tj. ubytovací zařízení s technickým zázemím. Pokud byl v rozhodnutí použit výraz „*vedlejší*“ z názvu stavby, nemohlo to mít vliv na posouzení možnosti jejího dodatečného povolení ve smyslu ustanovení § 129 odstavec 3 stavebního zákona. Ve stavebním zákoně, v jeho prováděcích předpisech ani v platném územním plánu nejsou stanoveny územní nebo stavební požadavky, případně plošné limity pro „*vedlejší*“ stavbu.
12. Žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že stavební úřad v napadeném rozhodnutí chybně uvedl, že se jedná o vedlejší stavbu v souboru staveb podle § 2 odst. 9 stavebního zákona.
13. Účast žalobkyně byla stanovena pouze z titulu možného dotčení vlastnického práva k sousedním pozemkům nebo stavbám, neboť předmětná stavba nebyla umístěna ani provedena na jejích pozemcích či stavbách. Stavební zákon v tomto případě neukládá žadateli, aby k žádosti o dodatečné povolení stavby předložil souhlas vlastníků sousedních pozemků a staveb, a to ani v případě stavby provedené ve vzdálenosti menší než dva metry od hranice pozemku nebo přímo na hranici.

14. Žalovaný dále uvedl, že předmětná stavba má své vodorovné izolace proti zemní vlhkosti o 29 cm výše, než jsou izolace domu žalobkyně. Obě stavby jsou na sobě nezávislé a rozdílné výškové provedení jejich izolací je běžné technické řešení s tím, že vodorovné izolace jsou odděleny svislou dilatační spárou, proto na sobě nejsou závislé a nemusí probíhat ve stejných výškách. Případný výškový rozdíl jejich hydroizolací nemůže mít negativní vliv na stavbu žalobkyně. Žalobkyně v průběhu řízení u stavebního úřadu nenamítala a neprokazovala, že by její stavba vykazovala vady související s případnou rozdílnou výškovou úrovní nebo nesprávnou funkcí hydroizolace předmětné stavby.
15. Žalovaný dále sdělil, že dům žalobkyně je sice umístěn na společné hranici s pozemkem předmětné stavby, avšak v jeho stěně na hranici nikdy nebyl povolen žádný okenní ani jiný stavební otvor, pouze vyzdění luxfery s odkazem na projektovou dokumentaci, ověřenou při vydání stavebního povolení č. j. výst. 2388/88-Ci ze dne 5. 9. 1988 pro přístavbu a nástavbu tohoto domu. Ze stavebně technického hlediska jsou luxfery sklobetonové zdivo, jehož provedení nemá stejné účinky jako provedení okna. V případě výplně otvoru ve svislé zdi se tak nejedná o okno, ale o zdivo.
16. Žalovaný uvedl, že i pro stavbu provedenou bez územního rozhodnutí měl stavebník možnost podat žádost o její dodatečné povolení. Předmětem řízení však nebyla doplňková stavba pro bydlení, jak uvádí žalobkyně, ale stavba pro ubytování. Pro takovou stavbu není z hlediska stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů stanovena žádná maximální plocha, kterou by neměla překročit, ani např. žalobkyní uváděných 120 m². Žalovaný dále uvádí, že k předmětné stavbě bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování, kterým je Magistrát hl. m. Prahy, odbor územního rozvoje, č. j. MHMP 2458687/2019, sp. zn. S-MHMP 2101132/2019, ze dne 18. 12. 2019.
17. Žalovaný dále sdělil, že umístění staveb ve vzdálenosti menší než tři metry od hranic pozemku, respektive i na hranici pozemku, je v daném místě obvyklé a v případě předmětné stavby k této skutečnosti přispívá i fakt, že přímo sousedící stavba žalobkyně je rovněž až na hranici pozemku. Stavební úřad popsal v lokalitě obdobná řešení, kdy je na pozemku u stavby s hlavní funkcí umístěna samostatná, hmotově menší stavba pro doplňující funkce, a tato je situována při hranici pozemku. Na prostorové a hmotové uspořádání nemá vliv konkrétní využití těchto staveb, tedy ani to, zda se jedná např. o rodinný dům a garáž, či o kombinaci staveb s jinou přípustnou funkcí.
18. Žalovaný nakonec uvedl, že není příslušný k tomu, aby se vyjadřoval k trestnímu oznámení žalobkyně ani stavebníka, a není ani příslušný k tomu, aby se vyjadřoval k žalobě v jiné věci, než proti napadenému rozhodnutí žalovaného.

Obsah správního spisu

19. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
20. Dne 19. 12. 2019 podala společnost MAŠINVEST, s. r. o., IČ 26906813, Hněvkovského 587/39a, Komárov, 617 00, kterou zastupuje United Architect Studio, s. r. o., IČ 25734695, se sídlem Pod vrstevnicí 494/8, 140 00 Praha 4 - Krč (dále jen „stavebník“), žádost o dodatečné povolení pro stavbu „Vedlejší stavba na č. parc. XA k. ú. X jako drobného ubytovacího zařízení s technickým zázemím pro potřeby stavby hlavní „Zdravotnické zařízení Praha – Libuš“, č. p. X v k. ú. X“, na pozemku parc. č. XB, XC, XA v katastrálním území X.

21. Dne 14. 1. 2020, pod č. j. P12 1578/2020 OVY, vyzval stavební úřad stavebníka k doplnění žádosti a usnesením řízení přerušil. Stavebník žádost doplnil dne 9. 3. 2020.
22. Dne 12. 5. 2020, pod č. j. P12 13926/2020 OVY, vyzval stavební úřad stavebníka k doplnění žádosti a usnesením řízení přerušil.
23. Dne 11. 8. 2020, pod č. j. 29429/2020 OVY, opětovně vyzval stavební úřad stavebníka k doplnění žádosti.
24. Dne 14. 10. 2020, pod č. j. P12 38640/2020 OVY, oznámil stavební úřad zahájení řízení všem známým účastníkům řízení a nařídil ústní jednání na 12. 11. 2020 od 9:00 hod., o jehož průběhu byl sepsán protokol.
25. Dne 10. 12. 2020 stavebník doplnil žádost.
26. Dne 16. 12. 2020, pod č. j. P12 47563/2020 OVY stavební úřad vyzval účastníky řízení, aby se seznámili s podklady pro vydání rozhodnutí.
27. Dne 12. 2. 2021, pod č. j. P12 6515/2021 OVY, stavební úřad vyzval stavebníka k doplnění žádosti. Stavebník žádost doplnil dne 17. 3. 2021.
28. Dne 30. 3. 2021, pod č. j. P12 13334/2021 OVY, vyzval stavební úřad účastníky řízení, aby se seznámili s podklady pro vydání rozhodnutí.
29. Stavební úřad vydal dne 3. 6. 2021 prvostupňové rozhodnutí, kterým byla na pozemku parc. č. XA v k.ú. X dodatečně povolena stavba ubytovacího zařízení s technickým zázemím, označená jako „*Vedlejší stavba na č. parc. XA k. ú. X jako drobného ubytovacího zařízení s technickým zázemím pro potřeby stavby hlavní „Zdravotnické zařízení Praha – Libuš,“ č. p. X v k. ú. X*“. Dodatečně povolená stavba má 1 nadzemní podlaží o max. rozměrech 26,43 x 5,25 m, zastavěná plocha je cca 120 m². Střecha je pultová, výška budovy po hřeben střechy je + 3,5 m od úrovně ± 0,00 m, tj. od úrovně podlahy 1. NP. Stavba je umístěna na společné hranici se sousedním pozemkem parc. č. XD a parc. č. XE, jehož součástí je stavba pro bydlení č. p. X, vzdálenost stavby od hranice s pozemkem parc. č. XF (komunikace Mašovická) je min. 3,0 m a od hranice s pozemkem parc. č. XG min. 3,2 m, vše v k. ú. X. Stavba je napojena na stávající rozvody vody, kanalizace, plynu a elektrické energie, pro vytápění a ohřev vody je instalován plynový kondenzační kotel. Srážkové vody jsou odváděny do jednotné kanalizace.
30. Dne 23. 6. 2021 podala žalobkyně odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Odvolání bylo doručeno včas a řádně.
31. Žalovaný podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Řízení před soudem

32. Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) osoby, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osob zúčastněných na řízení. Takovými osobami jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, nebo tím, že rozhodnutí vydáno nebylo a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením, nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky řízení a výslovně oznámili, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Dne 25. 8. 2022 uplatnila právo osoby zúčastněné na

řízení společnost MAŠINVEST s. r. o., která však práva vyjádřit se k předmětu řízení v soudem stanovené lhůtě nevyužila a na výzvu soudu ze dne 19. 9. 2022 nijak nereagovala.

Posouzení věci soudem

33. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud o žalobě v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas.
34. Žaloba není důvodná.
35. Základ sporu představuje nesouhlas žalobkyně s umístěním stavby na pozemku stavebníka. Podle žalobkyně dochází k nepřiměřenému zásahu do jejich práv, především namítala, že nedala souhlas k umístění stavby.

Právní rámec

36. Podle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona „*Stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; obhlédání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*“
37. Podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona „*Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že*
 - a) *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*
 - b) *není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,*
 - c) *není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nabrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

Bude-li předmětem dodatečného povolení dokončená stavba uvedená v § 119 odst. 1, může stavební úřad po ověření splnění podmínek podle § 122 odst. 3 na žádost stavebníka současně samostatným výrokem rozhodnout o povolení užívání stavby a případně stanovit podmínky pro její užívání.“

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

38. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť to se omezuje jen na rekapitulaci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odvolací orgán k nim sice připojuje komentář, ale podle žalobkyně jde vesměs o převyprávění důvodů prvostupňového rozhodnutí nepodepřené vlastními zjištěními a myšlenkovým postupem odvolacího orgánu.
39. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále také „NSS“ ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2As 37/2006 - 63), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2Afs 24/2005 - 44, všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupné též online na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Podle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
40. V této věci je také zcela zásadní, že dvoustupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a odvolacímu orgánu nic nebrání se ztotožnit s názory a závěry orgánu prvního stupně, pokud je považuje za správné (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 62Ca 20/2006, publikovaný pod č. 1296/2007 ve Sbírce NSS). Odvolacímu správnímu orgánu tedy nic nebrání v podrobnostech odkázat na prvoinstanční rozhodnutí, pokud se s ním ztotožňuje. K tomuto došlo i v napadeném rozhodnutí.
41. Žalobkyně v odvolání uváděla totožné argumenty. Těmto otázkám se však již věnoval stavební úřad ve svém prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný tedy nepochybil, pokud na ně odkázal. Situace by samozřejmě byla jiná, pokud by žalobkyně v odvolání uváděla argumenty, které nebyly v prvostupňovém rozhodnutí vypořádány. To se však v tomto případě nestalo. Námitka žalobkyně týkající se rekapitulace prvostupňového rozhodnutí tak nemůže být sama o sobě považována za dostatečnou a způsobující vadu nepřezkoumatelnosti.

42. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí i správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyložily své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Správní orgány své závěry dostatečně odůvodnily, jejich právní názor je logicky, srozumitelně a přesvědčivě vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.

Označení stavby jako stavby vedlejší

43. Žalobkyně má za to, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí podtrhuje konstatování odvolacího orgánu, že se v případě předmětné dodatečně povolované stavby nemělo jednat o vedlejší stavbu, aniž by odvolací orgán vysvětlil, o jakou stavbu se tedy mělo jednat. To v situaci, kdy výrok rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně výslovně obsahuje povolení vedlejší stavby.
44. Podle ustanovení § 2 odst. 8 stavebního zákona „*Souborem staveb se rozumí vzájemně související stavby, jimiž se v rámci jednoho stavebního záměru uskutečňuje výstavba na souvislém území nebo za společným účelem.*“
45. Podle ustanovení § 2 odst. 9 stavebního zákona „*Stavbou hlavní souboru staveb se rozumí stavba, která určuje účel výstavby souboru staveb. Vedlejší stavbou v souboru staveb se rozumí stavba, která se stavbou hlavní svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a která zabezpečuje užitelnost stavby hlavní nebo doplňuje účel užívání stavby hlavní.*“
46. Podle ustanovení § 3 odst. 5 stavebního zákona „*Pokud se v tomto zákoně používá pojmu stavební záměr, rozumí se tím podle okolností stavba, změna dokončené stavby, terénní úprava, zařízení nebo údržba.*“
47. Na základě výše uvedených ustanovení lze přisvědčit žalovanému, že označení stavby hlavní a vedlejší je určeno pro jednotlivé stavební objekty v souboru staveb, který je jako jeden stavební záměr předmětem jednoho řízení - společného řízení, a nikoli pro jednotlivé stavby řešené v různých řízeních, byť by se jednalo např. o stavby na pozemcích jednoho vlastníka nebo o stavby, které se prostorově nebo provozně doplňují.
48. Stavebník sice označil stavbu v dokumentaci a žádosti jako stavbu vedlejší, celý název zní: „*Stavba vedlejší na pozemku č. parc. XA v k. ú. X ke stavbě hlavní „Zdravotnického zařízení Praha - Libuš, ul. Mašovická“ na č. parc. XB a XC, k. ú. X*“. Nicméně stavební úřad náležitě osvětlil, proč se nejedná o stavbu vedlejší a že šlo pouze o označení stavby podle jejího názvu, přičemž zároveň uvedl její druh a účel, tj. ubytovací zařízení s technickým zázemím.
49. Samotné označení stavby jako stavby vedlejší nemá současně vliv na posouzení možnosti jejího dodatečného povolení ve smyslu ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. Tato žalobní námitka není tedy důvodná.

Opření stavby o sousední stavbu ve vlastnictví žalobkyně

50. Žalobkyně namítala, že nikdy nedala souhlas k tomu, aby stavba byla opřena o sousední stavbu v jejím vlastnictví. Zejména, že oplechování střechy stavby je pevně přibito do zdi jejího domu. Žalobkyně rovněž namítala, že vodorovné izolace stavby proti zemní vlhkosti jsou umístěny o 28 cm výše než izolace jejího domu a dále poukázala na znalecký posudek zpracovaný v letech 1996-1998, který došel k závěru, že v hraniční zdi je vlhkost zdiva cca čtyřikrát vyšší než ve zdech nesousedících. Podle žalobkyně se mezi oběma

stavbami nenachází dilatační mezera (vyplněná vodou nepropustným extrudovaným polystyrenem), která je uvedena v projektové dokumentaci a výsledkem je vlhkost na stěně jejího domu. Současně uvedla, že extrudovaný polystyren v době výstavby (1992 - 1993) nebyl v České republice vyráběn ani užíván.

51. Podle ustanovení § 29 odst. 2 písm. b) Nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy - dále jen „PSP“) *„Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být odstup stavby od hranice sousedního pozemku minimálně 3 metry. Požadavek se neuplatní, je-li takový způsob zástavby v místě obvyklý, odpovídá charakteru území nebo vyplývá ze způsobu parcelace;“*
52. Stavební úřad dostatečně vysvětlil, že s ohledem na charakter zástavby v daném místě, kdy se i na sousedních pozemcích nachází stavby v blízkosti společné hranice, lze umístění stavby méně než 2 metry od společné hranice akceptovat.
53. Pokud jde o námitku žalobkyně, že se žalovaný opírá pouze o projektovou dokumentaci a neprovedl důkazy navržené žalobkyní, musí soud konstatovat, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy na podporu svých tvrzení. Soud ze správního spisu ověřil, že dne 12. 11. 2020 proběhlo místní šetření, kterého se účastnila i žalobkyně. V protokolu ze dne 12. 11. 2020, č. j. P12 42592/2020 OVY, je uvedeno *„Šetřením na místě bylo zjištěno, že stávající stav je v souladu s doloženou PD. Stavebník doložil všechny podklady a doklady pro posouzení DP stavby.“* Součástí protokolu je také vyjádření účastníků řízení, tedy i žalobkyně, kde je uvedeno *„p. V. F. – po celé délce mého RD se stavbou nesouhlasím, zbytek mi nevadí.“*
54. Dále pak není soudu jasné, na jaký znalecký posudek žalobkyně odkazuje, když tento nebyl nijak doložen či specifikován, např. označením jeho názvu, přesného data zpracování, jména znalce, který jej zpracoval apod. Pokud jde o extrudovaný polystyren, který se údajně v době výstavby (1992 - 1993) nevyráběl, ani pro tato tvrzení žalobkyně nepředložila žádné důkazy.
55. Soudu tak nezbylo než shledat i tuto námitku jako nedůvodnou zejména s ohledem na provedené místní šetření ze dne 12. 11. 2020. Žalobkyně zde neuvedla žádné námítky, pouze obecný nesouhlas se stavbou jako takovou. V protokolu je zejména uvedeno, že projektová dokumentace odpovídá skutečnému stavu a žalobkyně proti tomu při místním šetření nijak nebrojila. Žalobkyně měla možnost na podporu svých tvrzení předložit relevantní důkazy, např. fotografie dokládající přibití oplechování střechy stavby do zdi jejího domu, vznést námítky do protokolu, případně přesně označit znalecký posudek.
56. Soud v tomto ohledu připomíná, že řízení o správní žalobě proti rozhodnutí je ovládáno zásadou dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), soud proto zásadně neprovádí důkazy nad rámec těch navržených stranami řízení. Povinnost označit a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení (tzv. důkazní povinnost) upravená v ustanovení § 120 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, náleží k základním procesním povinnostem účastníků a logicky navazuje na povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti pro posouzení věci. Tato povinnost odpovídá rovněž dispoziční zásadě, na níž je soudní řízení správní založeno (zahájení řízení na návrh). Proto je v první řadě na návrhovateli (žalobci), aby soudu vymezil okruh důkazů, které by soud měl za účelem zjištění skutkového stavu provést. Návrh na provedení důkazu musí být nejen dostatečně konkrétní, ale také musí být jednoznačně a srozumitelně spojen se spornou skutečností, k jejímuž objasnění by měl

navrhovaný důkaz přispět (důkazní relevance, důkazní hodnota). Navrhování důkazů tedy v zásadě není považováno za rozšíření žaloby o další žalobní body (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4Azs 176/2006 - 84, publikovaný pod č. 1834/2009 Sbírky NSS), vztahují-li se navržené důkazy k tomu, co již účastník tvrdil ve svém návrhu (žalobě).

57. Bylo tedy na žalobkyni, aby při vědomí významu dispoziční zásady a důkazní povinnosti ovládající tento typ soudního řízení nejenom tvrdila, ale i dokládala relevantní důkazy, pro které by případně bylo možné přisvědčit tvrzení o přibití oplechované střechy stavby do zdi domu žalobkyně nebo o neexistenci dilatační mezery. Nicméně žalobkyně uvedenému požadavku nedostála a pouhá argumentace odkazující na rozpor skutečného stavu s projektovou dokumentací bez předložení relevantních důkazů, tedy ještě sama o sobě není způsobilá vyústit v závěr, že projektová dokumentace neodpovídá skutečnosti. Zejména v situaci, kdy proběhlo místní šetření, na kterém nebyl shledán rozpor projektové dokumentace se skutečným stavem a ani žalobkyně jej nenamítala.

Zakrytí zabudovaného luxferového otvoru

58. Dále se žalobkyně vyjádřila k otázce zabudování luxferového otvoru 120 krát 120 cm ve stěně jejího domu, který byl stavbou zakryt. Odvolací orgán jej označil za stěnu. Podle žalobkyně tak zcela pomíjí, že tyto otvory byly do domů zabudovávány, aby zajistily vnitřní světlost. Přilepením stavby na tento otvor, pak trpí světlost interiérů v domě žalobkyně.
59. Lze souhlasit s žalobkyní, že luxfery mohou sloužit k zajištění vnitřní světlosti. V daném případě zde původně stála plechová kolna, která stála cca 1 metr od stavby žalobkyně, tedy účel vnitřní světlosti tak byl již před samotnou stavbou omezen. Stavebním úřadem nebyl stavebním povolením ze dne 5. 9. 1988, č. j. výst. 2388/88-Ci, pro přístavbu a nástavbu domu žalobkyně povolen žádný okenní ani jiný stavební otvor právě z důvodu, že stavba žalobkyně stojí na hranici pozemku, kde je v daném místě obvyklé umístění staveb ve vzdálenosti menší než tři metry od hranic pozemku, resp. i na hranici pozemku. Stavební úřad popsal v lokalitě obdobná řešení, kdy je na pozemku u stavby s hlavní funkcí umístěna samostatná hmotově menší stavba pro doplňující funkce, a tato je situována při hranici pozemku. Žalobkyně si tak musela být vědoma, že stará kolna může být v budoucnu nahrazena novou stavbou při hranicích pozemku či přímo na ní a důvodu nepovolení okenního či jiného stavebního otvoru.

Vznik stavby bez stavebního povolení

60. Žalobkyně rovněž namítala, že stavba byla původně postavena na základě povolení rekonstrukce plechové kolny, která stála cca 1 metr od společné hranice a zchátralého plotu, nepovoleně však vznikla zcela jiná stavba bez stavebního povolení, totiž stavba se zastavěnou plochou cca 120 m² na pozemku o cca 139 m². Žalobkyně poukázala na zjevný nesoulad mezi tím, co ve skutečnosti bylo postaveno jako doplňková stavba, na pozemku v území, které doplňkové stavby v takovém rozsahu nedimenzuje (např. na rozdíl od garáží, kolen a jiných případných doplňkových staveb k rodinným domům).
61. Lze přisvědčit žalobkyni, že stavba byla provedena bez územního rozhodnutí. Nicméně, jak uvedl žalovaný, i pro stavbu provedenou bez územního rozhodnutí měl stavebník možnost podat žádost o její dodatečné povolení, což také v posuzované věci učinil.

62. Stavbu provedenou nebo prováděnou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s nimi lze dodatečně povolit, pokud stavebník (v případě rozestavěné stavby) nebo její vlastník (v případě stavby, která je již dokončena) prokáže, že jsou splněny současně následující hmotněprávní podmínky, které lze rozdělit v souladu se systematickou tohoto ustanovení do tří základních skupin: 1. stavba není umístěna v rozporu s: a) cíli a úkoly územního plánování, b) politikou územního rozvoje, c) územně plánovací dokumentací, d) územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území a e) předchozími rozhodnutími o území; 2. stavba není prováděna (resp. již provedena) na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje; 3. stavba není v rozporu s: a) obecnými požadavky na výstavbu a b) veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, například s požadavky, které stanoví vyhláška OTPI, tj. je zajištěna nezbytná „bezbariérovost“ stavby apod.
63. Pokud stavebník splní všechny shora uvedené podmínky a není zde žádná jiná okolnost, která by dodatečné povolení vylučovala, stavební úřad stavbu dodatečně povolí. Nelze tak souhlasit se žalobkyní v tom, že by dodatečné povolení nebylo možné z důvodu, že byla stavba provedena bez stavebního povolení. V daném případě tak stavebník splnil všechny zákonem požadované podmínky pro to, aby stavba byla dodatečně povolena.
64. Předmětem řízení také nebyla doplňková stavba pro bydlení, jak uvádí žalobkyně, ale stavba pro ubytování. Pro takovou stavbu není z hlediska stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů stanovena žádná maximální plocha, kterou by neměla překročit, ani např. žalobkyní uváděných 120 m².
65. Městský soud se dále nemohl vyjádřit k trestnímu oznámení podanému na žalobkyni, ani k žalobě v jiné věci, podané proti jinému než nyní napadanému rozhodnutí žalovaného.

Závěr a náklady řízení

66. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobkyně, vzhledem k tomu, že nebyla ve věci úspěšná, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, kterému by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto vyslovil, že se úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení podle výsledku řízení nepřiznává.
68. Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že nejsou dány předpoklady pro přiznání práva na jejich náhradu. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit její práva v probíhajícím řízení. Z uvedených důvodů tak soud vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti skončí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. října 2022

Mgr. Marek Bedřich,
předseda senátu